

Ο ΑΣΤΕΙΟΣ

Ο χαρακτήρας του αστείου εἶνε ἕνας ἀξιοζούμενος χαρακτήρας. Στὴ συναναστροφή του ὁ νοῦς μας, βαρεμένος ἀπὸ ἔγνοιες, λαβαίνει κάθε τόσο ἕνα δρόσισμα ποῦ μᾶς κάνει νὰ ἀναφυλλιάζωμε. Κάθε τόσο ἐπειδὴ ὁ ἀληθῶς αστεῖος δὲν εἶνε τόσο πλουσιοπάροχος εἰς τὰς ἀστειότητές του, ὅσον ὁ ἐπαγγελόμενος τὸν αστεῖον νεκρίτης εἰς τῆς νέκρες του.

Ὁ αστεῖος ἀπεικάζει τὸ ἐνόν, τὸ δυνατόν αστεῖον σὲ κάθε πρᾶγμα, καὶ τὸ ἐκφράζει μὲ χάρι καὶ μὲ πνεῦμα, ὥστε νὰ κεντᾷ μ' ἐπιτηδειότητα καὶ χωρὶς νὰ βάνῃ στὰ λόγια του πικρία.

Ὁ αστεῖος εἶνε περιβόλι, περιβόλι ἀνθοστόλιστο καὶ χαρμόσυνο· μὲ νόστιμες διασκέδασες· μὲ ἀγαπητὰ ξεδόματα· μὲ τόσα καὶ μὲ τόσα, διὰ τὰ ὁποῖα μᾶς γένει' ἐπιθυμητὸς καὶ εὐπρόσδεχτος.

Συνηθᾶμε νὰ τὸν θεωροῦμεν ὡς ἐλαφρὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀπατώμεθα. Ὁ χρωματισμὸς τοῦ πνεύματος εἶνε ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ νοῦς. Ὡστε, καὶ σοβαροὶ ἀνόητοι θὰν ἦναι τόσοι, καὶ νουνεχεῖς αστεῖοι ἄλλοι τόσοι.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ αστεῖος κάποτε πιάνει ἀγάπη στὸν χρωματισμὸν τοῦτον τοῦ πνεύματός του ἀπὸ τὴν ἀρέσκειαν τῶν ἄλλων· καὶ ἀπλώνεται καὶ παρέκει ἀπὸ τὸ φυσικὸ καὶ αὐθόρμητο. Μὰ τοῦτο εἶνε ἕνα ἀληθινὸ γλύστροσημα, ἕνα πραγματικὸ πέσιμο, τὸ ὁποῖον ὁ αστεῖος πρέπει νὰ προσέχη νὰ ἀποφεύγη.

Ὁ αστεῖος εἶνε κάποτε τέτοιος καὶ εἰς τὰ ἔργα του. Καὶ τότε κάμνει χωρατὰ πολὺ νόστιμα.

Εἶνε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐθύμος· καὶ συνήθως γεννῆται καὶ ἀναπτύσσεται εἰς τὸν κόλπον τῶν εὐθύμων κοινωνιῶν, ἢ ὁποῖες λαβαίνουν ἴσως τὸν χαρακτήρᾶ τους ἀπὸ τὰ ἄλλα τῆς γῆς των, τὰ ὁποῖα θὰν ἔχουν ἐπιρροὴν ἀπάνω στοὺς χαρακτήρες, καθὼς τὴν ἔχουν καὶ ἑστὰ φαγώσιμα.

Εἶνε δὲ παρατηρημένο καὶ εἰπώθηκε ὅτι «ἡ ἀστειότης, διὰ νὰ εἶνε κλασικὴ, πρέπει νὰ βγαίνει ἀπὸ νοῦν σοβαρόν». Τοῦτο ἔμπορεῖ νὰ εἰπωθῆ καὶ περισσότερο διὰ τὴ σάτυρα.

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Ὁ ὑποκείμενος εἰς ἀφαιρέσιν, εἰς τὰς στιγμὰς τῆς ἀφαιρέσεώς του, εἶνε μηχανὴ αὐτοκίνητη καὶ χωρὶς κρίσιν. Τὸ πνεῦμα του ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὸ σῶμά του, καὶ τὸ ἀφήνει ἀδέσποτο, νὰ

ἐργάζεται χωρίς διεύθυνσι. Ὁ ἀφηρημένος τότε πάσχει ἓνα εἶδος ὑπνοβασίας, ἢ καὶ χειρότερα.

Ἦμπορεῖ τότε ν' ἀπιθώσῃ τὸ λιανοκέρι ἀναμμένο ἀπάνου ἄσ τὸ κρεβάτι, καὶ νὰν τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ νὰ κάψῃ τὸ σπίτι.

Ἦμπορεῖ νὰ κλείσῃ τὸ παιδάκι του ἄ ἓνα μέρος καὶ νὰ μὴν τὸ θυμηθῆ πλέον.

Ἦμπορεῖ νὰ γένη αἷτιος πολλῶν τοιούτων δυστυχημάτων. Ἀλλά καὶ παρεχτός τῶν φρικωδῶν τούτων, ἐχθέεται ὁ ἀφηρημένος ἄ ἄλλα πολλά, ἐπιζήμια κ' ἐκεῖνα καὶ δυσάρεστα, καὶ ποῦ κἀνου τὸν ἀφηρημένον γελοῖον.

Μπαίνει στὸ κατῶϊ του νὰ κάμῃ κᾶτι καὶ διὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ φράκο του, τὸ βγαίνει, τὸ διπλώνει καὶ τὸ φυλάει μέσα ἄ ἓνα πληθάρι γεμάτο λάδι. Ἔπειτα δὲν τὸ βρίσκει καὶ φωνάζει πῶς τοῦ τὸ ἐκλέψανε.

Ἦδυέται νὰ κοιμηθῆ καὶ πιθώνει τὸ ρολοῖ του μέσα στὴ λεκάνη! Τὴν ἀκόλουθην αὐγὴ σασίζει πῶς διάλογο τὸ ρολοῖ του εἶνε μέσα στὴν σαπουνάδα!

Βγαίνει νὰ πάῃ νὰ ψωνίσῃ· μὰ ἔχει ἄ ἓ τὸ νοῦ του τὸν Γαλλο-προσωπικὸ πόλεμο τοῦ 1870, καὶ περνάει τὴν ἀγορὰ χωρίς νὰ τὴν προσέξῃ· τραβάει τὸ δρόμο ἐμπρός ἔως ὅτου νὰ μπάσῃ τοὺς Πρόσωπους εἰς τὸ Παρίσι· καὶ τότε ἔξυπνημένος εἰς τὸν πραγματικὸν κόσμον, γυρίζει ὀπίσω καὶ ψωνίζει τὰ λάχανά του.

Ἐρωτᾷ ἐπανειλημμένως τί νέα ἔφερε τὸ ἀτμόπλοιο, ἀφοῦ πρῶτα τοῦ εἶπανε πῶς δὲν ἦλθε ἀκόμη.

Ὁ ἀφηρημένος ἔχει στιγμές ποῦ μᾶς ἐνθυμίζει τὸν παλίμπαιδα.

Καθαρίζει ἀμύγδαλα; πολὺ εὐκόλο νὰ πετάξῃ τὰ μومουῦδια, καὶ νὰ βαστάξῃ τὰ τσούφλια.

Σὲ καλένει νὰ σὲ γέψῃ αὔριο; ἐνδέχεται νὰ μὴν τὸ ἄθυμηθῆ πλέον· καὶ αὔριο νὰ πᾶς καὶ νὰ τὸν εὔρης γεμένονε.

Κυρία, ἢ ὁποία, ἀφηρημένη, εἶχε ἤδη ῥωτήσῃ δυὸ φορὲς κᾶποια τῆς φτωχὴ πόσα παιδιὰ εἶχε· ὅταν καὶ τρίτη φορὰ τὴν ξαναρώτησε:—«Κυρία μου, τῆς εἶπεν ἢ φτωχὴ, ἀπὸ τὴν ὕστερη φορὰ ποῦ μ' ἐρώτησες δὲν ἔκαμα ἄλλο».

Ὁ ἀφηρημένος εἶνε σωματικῶς ἐμπρός μας, ἐνῶ τὸ πνεῦμα του ἐνδέχεται νὰ ταξειδεύῃ μὲ τ' ἀερόστατο. Καὶ τότε χάνοιμε τὰ λόγια μας ὀμιλώντάς του.

ἈΝΔΡ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἐπίγραμμα — εἰς φιλάρεσκον

ἌΝ θέλετε νὰν' ἐλαφρὸ τὸ χῶμα ποῦ κοιμᾶται,
στὴν πλάκα μὴ διαβάξτε τὰ χρῶνια τῆς, διαβάται! . .

ἈΡΧΙΑΧΟΣ